

havde været ønskeligt, om lignende Foranstaltninger havde kunnet træffes for den øvrige Del af Landet, men en Betingelse for, at det kunde ske, var, at der fra alle Sider vistes god Villie. Det har vi tydelig kunnet mærke, vi har haft Vanskeligheder nok at kæmpe med, men vore særegne Forhold gjorde det muligt for os at overvinde Vanskelighederne, de kunde sikkert ikke have været overvundne paa samme Maade i den øvrige Del af Landet, navnlig fordi der var Bestræbelser i modsat Retning i Gang, Bestræbelser, der har givet sig tydeligt til Kende ved de Udtalelser, som er faldet her fra Venstres Side, specielt fra det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Vanskelighederne har været ens over alt. Jeg vil pege paa nogle af dem.

Der var først den Vanskelighed, at Befolkningen ikke forstod Betydningen af, at man straks skred til Foranstaltninger, der sikrede os Brødkorn for hele Aaret. Man antog, at det private Initiativ fremdeles vilde være i Stand til at røgte den Opgave at forsyne Landet med Brødkorn. Man troede, Krigen hurtigere, end sket er, vilde finde sin Afslutning, og at det alene som Følge deraf var unødvendigt at træffe særlige Forholdsregler. Dertil kom, at Rugproducenterne var vante til at fodre deres Rug op. Under Finanslovsforslagets første Behandling paaviste jeg, at det almindelige var, at man fodrede $\frac{9}{10}$ af den danske Rug op. Efterhaanden har Rugproducenterne vænnet sig til at bruge Rugen til deres Dyr, kun en mindre Del af den danske Rug bliver anvendt som Brødkorn. Da man nu tilmed havde knappe Beholdninger af Foderstoffer, laa det svimlende nær at antage, at Landmændene ogsaa nu trods Faren vilde bruge af deres Brødkorn til Foder, og de Optællinger, der har været foretagne, har da ogsaa vist os, at store Mængder dansk Rug og Hvede er fodrede op. Det var ikke muligt straks at faa tilstrækkelige Mængder Foderstoffer ind i Landet, og det har ogsaa siden vist sig, at det var overordentlig vanskeligt at holde Foderstofimporten vedlige. Der har altsaa været Vanskeligheder nok at kæmpe imod, og dertil kommer nu den Vanskelighed, at man fra en vis Side ikke har undset sig ved at gaa angrebsvis til Værks overfor de Foranstaltninger, selv af lempeligste Karakter, som Regeringen har søgt at iværksætte. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds staar her overfor Regeringen som Angriber af de Foranstaltninger, Regeringen

har truffet for at sikre Befolkningen Brødkorn. Efter min Opfattelse burde Forholdet have været lige det omvendte. Ifølge hans Stilling som Regeringens Repræsentant i Prisreguleringskommissionen burde han have været den, der paa ethvert Punkt havde været medvirkende til at hjælpe Regeringen til at træffe Foranstaltninger mod, at Brødpriserne her i Landet blev alt for høje.

Det ærede Medlem staar altsaa som Anklager overfor Regeringen, fordi denne har fastsat en Maksimalpris paa dansk Rug paa 19 Kr. 50 Øre. Hvorfor har Regeringen nu fastsat denne Maksimalpris? Det ærede Medlem siger, at det er for at tjene Socialdemokratiet, for at gøre et socialistisk Eksperiment. Det er aldeles vildledende, denne Paastand har ikke noget paa sig. Regeringen har fastsat Maksimalprisen for at forhindre, at Brødpriserne steg til en saadan Højde, at det praktisk talt blev umuligt for den fattige Befolkning at skaffe sig det nødvendige Brød. Rugmarkedet har ikke været overfyldt. Til Trods for, at der efter Børsnoteringerne har været meget højere Priser paa dansk Rug end Maksimalprisen, har det ikke været muligt at faa Landmændene til at bringe deres Rug paa Markedet, og Regeringen kunde ikke gøre andet end fastsætte en Maksimalpris, medmindre den vilde se til uden at gøre noget. Jeg nærer nu ingen Tvivl om, at det kan lykkes de Herrer, som angriber Regeringen og anklager den for dens Foranstaltninger, fortsat at faa Landbefolkningen, dem, der har Rugbeholdningerne, til at holde sig tilbage. Det er jo ikke frit for, at man roser sig af, at der fremdeles ikke kommer dansk Rug paa Markedet, og at man som Følge deraf kan notere en Stigning af Brødpriserne, og lykkes det nu de Herrer at faa Landbefolkningen til at følge sig og holde Rugen tilbage, saa at den ikke kommer frem paa Markedet, er der ikke andet tilbage end Ekspropriation, hvis man overhovedet vil regne med den danske Rug. Der er her faldet Ytringer, som tyder paa, at hvis Regeringen vil gaa til en Ekspropriation, vil man modsætte sig den til det yderste. Man skulde derfor tro, at der var Tale om en Voldshandling, og at der var Tale om, at man i stor Udstrækning vilde ekspropriere Folks Ejendom. Ser man nærmere efter, viser det sig imidlertid, at den Ekspropriation, der eventuelt kan blive Tale om, kun kan komme til at omfatte et forholdsvis lille Kvantum dansk Rug. Det er et forholdsvis lille Kvantum, der